

Kázání: 255. Tvl, jak s nima může někdo sedět u jednoho stolu!

Kázání

Obrázek vygenerovala umělá inteligence AI

Tvl, jak s nima může někdo sedět u jednoho stolu!

1. čtení: Žalm 32

1 Davidův; poučující. Blaze tomu, z něhož je nevěrnost snata, jehož hřích je přikryt.
2 Blaze člověku, jemuž Hospodin nepravost nepočítá, v jehož duchu není záludnosti.
3 Mlčel jsem a moje kosti chřadly, celé dny jsem pronaříkal.
4 Ve dne v noci na mně těžce ležela tvá ruka, vysýchal mně morek jako v letním žáru.
5 Svůj hřích jsem před tebou přiznal, svoji nepravost jsem nezakrýval, řekl jsem: „Vyznám se Hospodinu ze své nevěrnosti.“ A ty jsi ze mne sňal nepravost, hřích můj.
6 Proto ať se každý věrný k tobě modlí v čas, kdy lze tě ještě nalézt. I kdyby se vzdulo mocné vodstvo, k němu nedosáhne.
7 Tys má skrýše, ty mě chráníš před soužením, nad tím, že jsem vyvázl, zaplesá všechno kolem.
8 Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočine na tobě mé oko.
9 Nebudte jako kůň či mezek bez rozumu: toho zdobí ohlávka a uzda na zkrocení, jinak ho u sebe neudržíš.
10 Mnoho bolestí postihne svévolníka, toho však, kdo doufá v Hospodina, obklopuje milosrdenství.
11 Radujte se z Hospodina a jásejte, spravedliví, plesejte všichni, kdo máte přímé srdce!

2. čtení: Lukáš 15, 1 - 3 a 11 - 32

1 Do jeho blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli.
2 Farizeové a zákoníci mezi sebou reptali: „On přijímá hříšníky a jí s nimi!“
3 Pověděl jim toto podobenství:
11 Řekl také: „Jeden člověk měl dva syny.
12 Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá.‘ On jim rozdělil své jmění.
13 Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel.
14 A když už všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal mít nouzi.
15 Šel a uchytil se u jednoho občana té země; ten ho poslal na pole pást vepře.
16 A byl by si chtěl naplnit žaludek slupkami, které žrali vepři, ale ani ty nedostával.
17 Tu šel do sebe a řekl: ‚Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem!
18 Vstanu, půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě.
19 Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků.‘
20 I vstal a šel k svému otci. Když ještě byl daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil.
21 Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem.‘
22 Ale otec rozkázal svým služebníkům: ‚Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy.
23 Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a budme veselí,
24 protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘ A začali se veselit.
25 Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec.
26 Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to má znamenat.

27 On mu odpověděl: ‚Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho zase má doma živého a zdravého.‘

28 I rozněval se a nechtěl jít dovnitř. Otec vyšel a domlouval mu.

29 Ale on mu odpověděl: ‚Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveseil se svými přáteli.‘

30 Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele.‘

31 On mu řekl: ‚Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé.‘

32 Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.‘“

Sestry a bratři, před 25 lety jsme se nastěhovali do naší chalupy na polosamotě u lesa. Byla to vzrušující změna. Cvrkot města vystřídal ticho vesničky, kde dávají lišky dobrou noc.

Jak známo, všechno má ale své pro a proti. My jsme ovšem, okouzleni novým začátkem, nějaká proti moc nevnímali. Za to popeláři ano. Když už k nám nahoru dojeli, měli často problém se na malém prostoru před domem vytočit.

Tenkrát v únoru dorazili poprvé. Sledovali jsme tu událost nenápadně za okenním závěsem. Bylo zrovna bláto a nejspíš i trochu přimrzlo, a tak měl popelářský vůz co dělat, aby nějak vymanévroval. Když jeden z popelářů vracel prázdnou popelnici na místo, podíval se při tom na náš dům a směrem ke kolegovi pronesl památná slova: „Ty vole, jak tady někdo může bydlet!“

Museli jsme se smát a dodnes si tuhle větu rádi připomínáme. Popeláři to nikdy neměli lehké a myslím, že obzvlášť k nám se nikdy moc netěšili. Před pár lety popelářský vůz při otočce urazil roh místní zvoníčky. Bylo jasné, že takhle to dál nepůjde.

Řešení se nakonec našlo a bylo celkem snadné. Velký popelářský vůz nahradil menší, který si v našich stísněných poměrech dokáže poradit. Jak praví známé úsloví: když se chce, všechno jde, nebo jinak: kde vůle neschází, cesta se nachází.

V případě popelářů se vůle nakonec našla, v dnešním Ježíšově podobenství to ale není tak jednoznačné. „Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: ‚Otče, dej mi díl majetku, který mně připadá.‘ On jim rozdělil své jmění.“

Vypadá to, že jde všechno hladce a nikde žádný problém. Ve skutečnosti to je naopak. Něco takového, aby si sotva dospělý syn vybral dědictví a zmizel z domu, nebylo vůbec běžné.

Někdy se to stát mohlo, třeba když bylo synů víc a půdy na uživení málo, pak si některý z nich mohl za svůj podíl pořídit pole někde jinde. Jenže to nebyl případ onoho mladšího syna z dnešního podobenství. „Odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel.“

Taky vás, sestry a bratři, zaráží, proč tomuhle neblahému vývoji vlastně otec nějak předem nezabránil? Musel přece tušit, co je tenhle jeho mladší syn zač. Musel vědět, že nemá dostatek zkušeností a erudice, aby se někde v cizině postavil na vlastní nohy. Mohl předpokládat, že s ním velký svět nepěkně zamává. Proč tomu nějak nezabránil?

A protože víme, že postava otce z podobenství znázorňuje samotného Pána Boha, hned nám začnou naskakovat další otázky. Proč vlastně Bůh něco neudělá, aby lidé neupadali do bídy, aby se neocitali

na ulici, proč nezabrání tomu, aby se vzájemně zabíjeli, proč nezasáhne, aby nebyly války?

Ježíšovo podobenství nám na tyto otázky nepřímo odpovídá: protože jsme jeho děti. Kdybychom byli jeho otroci nebo třeba jeho roboti, tak by svět vypadal docela jinak; možná by šlapal jak hodinky, ale stálo by za to v něm žít?

Na rozdíl od robotů nám Bůh dal svobodnou vůli a jak jsem se zmínil před chvílí: „kde vůle neschází, cesta se nachází“. Problém je v tom, že se my lidé jako jednotlivci, a lidstvo jako celek, často chováme velice nedospěle a volíme cesty, které nikam nevedou.

Bereme život, ať už ten vlastní, a nebo třeba i těch druhých, spolu s celou touhle planetou jako něco, na co máme nárok. Podobně jako onen mladší syn máme tendenci měnit všechno hned za peníze, které potom rozmařile rozhazujeme, abychom se nakonec docela bezradní ocitli na samém dně.

V takové situaci Pánu Bohu nezbyvá nic jiného než čekat, až nám dojde, v jaké jsme šlamastyce. A že se těch šlamastyk na světě v poslední době nahromadilo docela dost.

Bylo by naivní domnívat se, že je tu Bůh od toho, aby všechno mávnutím kouzelného proutku napravil, a my jsme mohli v naší rozmařilosti v pohodě a bez zábran pokračovat. Takhle to chodí možná v pohádkách o kouzelném dědečkovi, v reálném životě je to ale jinak.

Otci z podobenství nezbyvalo než čekat, až to synovi dojde, až dospěje k přesvědčení, že se musí změnit. Skutečně je to tak: náprava světa a nás samotných závisí na tom, jestli se rozhodneme změnit, jestli naši vůli namíříme správným směrem. Bez téhle vnitřní proměny, kterou Bible nazývá pokání, se jednoduše nehne z místa.

Rozmařilý syn, který se ocitnul na samém dně, šel nakonec do sebe a rozhodl se vrátit domů. Připravoval si, co řekne, až doma zazvoní a otec mu otevře. Za všechno se omluví; za to, jak se choval, jak naložil s dědictvím, jak všechno rozfofroval.

Za všechno se omluví a požádá otce, aby ho vzal zpátky jako nádeníka, jako toho, který sice na nic nemá nárok, ale pořád je na tom lépe než někde v cizině jíst z jednoho koryta s prasaty.

Setkání s otcem ale dopadlo úplně jinak, než na co se syn celou cestu zpátky domů připravoval. Když ho otec objímal, syn ze sebe vyrazil omluvu, a ještě se stihl zmínit, že je si samozřejmě vědom toho, že po tom všem nemůže být zpátky zase plnoprávným členem rodiny.

Požádat o místo nádeníka už ale nestihl. Na otcovy pokyny začalo služebnictvo lítat sem a tam a najednou tam nezdárný syn stál v nejlepších šatech, se sandály na nohou a s prstenem na ruce.

Nic z toho na sobě žádný nádeník nikdy neměl. Zvlášť ten prsten, jehož součástí bylo i pečetiďlo, kterým se tehdy stvrzovala všechna úřední lejstra. Mladšímu synovi bylo v tu chvíli jasné, že ho otec za syna nikdy považovat nepřestal.

A byla hostina, pokračuje Ježíš v příběhu. Služebníci přivedli vykrmené tele, nadělali stejky a burgery, grilovalo se a bylo veselo. Určitě se přišli veselit i sousedé z celé vesnice, protože takhle se tenkrát běžně oslavovalo, nejen tak nějak soukromě, ale všichni pohromadě.

„Tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen!“ Takhle nějak vypadá v praxi vzkříšení. Nejdřív to musí člověku dojít, potom se otočit a vrátit domů. No, a potom se slaví.

Pěkně jaksepatří. Na Božím pikniku se totiž nepodávají šlichty a šmakulády smíchané z nadřazenosti, lhostejnosti a nenávisti, jak to tak často u nejrůznějších koryt bývá.

Kdepak. Na Božím pikniku se podává sounáležitost a delikatesy jako víra, naděje a láska. Mezi korytem a Boží hostinou je obrovský rozdíl, asi tak jako mezi nebem a dudami.

Farizeové a zákoníci, kteří vyprávění poslouchají, vědí, že Ježíš míří na ně. Nelíbí se jim totiž, že často sedává u jednoho stolu se všelijakými pochybnými lidmi.

Což o to; kdyby jim aspoň vyčini! Například za to, že si vybrali špatné zaměstnání, že se málo postí a málo modlí, že jsou málo zbožní a nedodržují všechno, co by se dodržovat mělo. Ježíš své kumpány nejenže nekárá a nepeskuje, on se s nimi dokonce veselí!

„Ty, hele, vidíš to? Jak někdo může být s těmi hříšníky u jednoho stolu?“ mračí se zbožní přeborníci, kterých bylo dost tenkrát stejně jako dnes. Jsou na tom podobně jako onen starší syn z Ježíšova podobenství, který se hostiny odmítl účastnit.

Škoda. Netuší, o co přicházejí. Kam se hrabou všechna ta koryta, u kterých lidé z nouze nebo z prospěchu mlaskají! Ve společnosti u stolu s Ježíšem totiž začíná něco nového, něco, co tenhle svět jednou docela promění.

PeČ

SPCH 30. 3. 2025

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)